

Gode dyr var røde. Den forsmåede Trio anede ikke deres gode dyr, og Mandolinfeberen ville væk fra skoven for at finde sine muligvis kommende skønne umusikalske partnere.

Byen sydede visse steder af liv, godtfolk og musik, og selvom ingen af vores fire venner havde aftalt noget som helst, drog det store menneskemylder dem alligevel det samme sted hen. En for alle og alle for én, tænkte de fire små musikanter midt i menneskemylderet. Her sætter de da vist stor pris på musik, og der er da endda check på det!!

Utroligt nok havde alle fire spillemænd fundet vej til det samme sted^(se eventyr_3), hvor Hvirvelvind og Øltønden var mødtes første gang. Denne gang var bryggerhestene imidlertid midlertidigt opstaldet uden for, men de sagde intet og mulede bare i deres poser.

Den forsmåede Trio blev ikke væk fra hinanden. Det var kun de andre to, som ikke vidste, hvor den ene var, thi den ene vidste udmærket godt, hvor han var. I netop dette menneskevirvar stødte Mandolinfeberen korporligt ind i Bækkenbruddet. ”Er du ved at klappe i eller bare ved at klapre?”, spurgte Mandolinfeberen Bækkenbruddet, ”jeg har lige set dig og de andre i det lokale nærsyn”. Bækkenbruddet kiggede stramt på Mandolinfeberen og syntes, at han havde et strengt udseende, så han nøjedes med at svare: ”Det gik ikke, som vi havde håbet, så vi - trioen - leder efter en, der ubehøvlet person – dvs. taktløs – ligesom os andre, så vi kan komme videre i vores verdenskarriere. Du kunne godt ligne den, som vi savner.”

Mandolinfeberen blev næsten helt eksotisk, for det var jo lige det, han havde drømt om. ”Vi skal lige finde de to andre”, sagde Bækkenbruddet, ”men pas på! Der er utrolig mange her, der har fod på det uden at se sig om, og vi skal helst ikke være flade, hvis vi skal mødes og spille. Kender du for øvrigt nogle numre fra ’Urythmichs’?”

”jeg kender sikkert mange”, sagde Mandolinfeberen, ”men jeg ved ikke, hvad de hedder”. ”Du skal ikke sige De til mig”, svarede Bækkenbruddet, ”men det lyder som om, at du er lige som os andre. Kan du spille?”. ”Nej”, sagde Mandolinfeberen, hvorefter de gik i gang med at lede efter de to andre. ”Vi kigger efter dem ved baren”, sagde Bækkenbruddet, hvor Mandolinfeberen tænkte for sig selv: ”går de mon til gymnastik? Her?”.

De ledte og ledte, som om de begge var ledere, og til sidst fandt de Hvirvelvind og Øltønden ved rendestenen lige før et klokdæksel. ”Vi var heldige”, sagde de to, ”at Manden var på risten, så vi ikke faldt mere i, end vi gjorde...”

Efter et par øjeblikke var glæde stor for den nye ”firmandsbande”. De havde fundet ud af, at de havde samme ”rytme” og derved kunne have meget glæde af hinanden. ”Hvad skal vi kalde os?”, spurgte den ene. ”Hvad med at forsøge at være lidt kongelig og kalde os for KongFirmandsbanden?”, sagde en anden, men det måtte nu vente, indtil de var blevet lidt mere indspillet uden at indspille.

Der var alt for mange mennesker og alt for meget god musik på stedet, hvor de opholdt sig, så alle fire besluttede sig for at gå hjem til Øltønden for at snakke videre og for at øve.

Det blev helt nyt for denne nye Kongfirmandsbande, thi nu kom der andre underlige lyde samlet ud, når de spillede. Men alle syntes, at lyden var blevet bedre, selvom musikken stadig var taktløs.

Og hvad sidenhen skete, henhører til et niende afsnit.